

kteřou § 5 stanoví, že navrhovatelé netřeba prokázati listinou pohledávkou, netýká se prozatímního opatření podle § 379 ex. ř., nýbrž jen zajištění podle práva platného na Slovensku, kde se jinak podle § 223 ex. zákona zák. čl. LX/1881 v doslovu § 50 zákonného článku LIV/1912 a čl. V. čís. 20 a 21 zákona ze dne 19. ledna 1928, číslo 23 sb. z. a n. vyžaduje, by vznik, objem a splatnost pohledávky byly prokázány některou z listin tam uvedených. Jinak na náležitostech prozatímního opatření podle § 379 ex. ř. nebylo § 5 zákona čís. 4/1931 nic měněno a může soud žádati podle § 389 ex. ř. osvědčení nároku. V souzeném případě soud procesní to sice neučinil, než právem, ježto toho nebylo třeba, ana pravděpodobnost nároku vyplývá z doznání žalovaného, že koncem září 1928 s nemanželskou matkou tělesně obcoval, a z výpovědi nemanželské matky, že žalovaný s ní v kritické době obcoval, naposled v prosinci 1928.

Čís. 11839.

Bylo-li v pozemkové knize původně vloženo vlastnické právo pro veřejnou obchodní společnost, nebyla pozůstalost po veřejném společníku oné společnosti ani jeho dědicové zkráceni ve svém k n i h o v n í m právu (§ 61 knih. zák.) vkladem vlastnického práva pro jiného.

(Rozh. ze dne 26. srpna 1932, R I 598/32.)

Na nemovitostech, o něž tu jde, bylo původně vloženo vlastnické právo pro veřejnou obchodní společnost Vilém H., jejímž společníkem byl Artur H. Po té bylo vloženo vlastnické právo k nemovitostem pro akciovou společnost Vilém H. Pozůstalost po veřejném společníku Arturu H-ovi žalovala akciovou společnost Vilém H. o neplatnost vkladu vlastnického práva pro tuto společnost na oněch nemovitostech a navrhla povolení knihovní poznámky spornosti. Soud první stolice poznámku povolil, rekursní soud zamítl návrh na povolení knihovní poznámky sporu. Důvody: Podle § 61 knih. zák. předpokládá poznámka sporu, že se stal vklad, při kterém je žádána, žalobou sporný. Tato poznámka spornosti se stane jen ve prospěch toho, kdo se cítí vkladem ve svém knihovním právu zkrácen, nikoliv však ve prospěch toho, jehož právo žalobou uplatňované není zapsáno v pozemkové knize. Ve vložce čís. 1644 a 1645 pozemkové knihy bylo vloženo vlastnické právo pro veřejnou obchodní společnost Vilém H., nikoliv však zemřelému Arturu H-ovi. Mohla tedy býti na svém knihovním právu zkrácena jen firma Vilém H., nikoliv však Artur H. nebo jeho pozůstalost. Není tu tedy formálních předpokladů pro knihovní poznámku spornosti ve smyslu § 61 knih. zák.

Nejvyšší soud nevyhověl dovolacímu rekursu.

Důvody:

Podle § 61 kn. zák. může žádati o poznámku spornosti ten, kdo se má za zkrácena nějakým vkladem na svém knihovním právu

a proto napadá vklad pro neplatnost sporem. Stěžovatelé napadají žalobou vklad vlastnického práva na nemovitosti zapsané ve vložkách č. 1644 a 1645, pro společnost Vil. H. akc. společnost, jednak jako pozůstalost po Arturu H-ovi, jednak jako jeho dědicové. Leč ani pro Artura H-a, ani pro jeho pozůstalost neb dědice po něm není vloženo v uvedených vložkách knihovní právo, ve kterém by sporným vkladem mohli býti zkráceni. Není jím zejména vklad práva vlastnického pro firmu Wilh. H., veřejnou společnost, jejímž společníkem byl zesnulý Artur H. I když veřejná společnost není právnickou osobou, přece jen může samostatně pod svou firmou nabýti práv, zvláště práva vlastnického a jiných věcných práv na nemovitostech (čl. 111 obch. zák.). Jest proto rozeznávati mezi jměním věnovaným účelům společenským, které je odňato soukromé dispozici společníků, a je vyhrazeno společenským věřitelům (čl. 119 až 122 obch. zák.), a mezi soukromým jměním jednotlivých společníků. Bylo-li tedy v pozemkové knize vloženo právo vlastnické pro veřejnou společnost Wilh. H., nikoli pro jednotlivé společníky, zejména pro Artura H. osobně, nelze tvrditi, že pozůstalost po Arturu H-ovi neb jeho dědicové byli sporným vkladem pro akciovou společnost zkráceni ve svém právu knihovním.

Čís. 11840.

Kratší lhůta § 575, první odstavec, c. ř. s. platí pro žalobu nájemce domáhajícího se na pronajímateli z důvodu porušení nájemního práva vydání do užívání strojů, příslušejších do nájemního předmětu, jakož i vydání pozemků, tvořících součást předmětu nájmu.

(Rozh. ze dne 27. srpna 1932, R I 684/32.)

Žalobce najal od žalovaného mlýn s příslušným mlýnským zařízením, budovami a parcelami č. kat. 113/1 a 118. Žalobou, o niž tu jde, domáhal se žalobce na žalovaném, by žalovaný byl uznán povinným vydati žalobci do užívání mlýnské stroje do nájemního objektu (mlýna) příslušejší jakož i pozemky č. kat. 113/1 a 118, které jsou součástí nájemního předmětu, tvrdě, že žalovaný odebral ze žalobcova užívání protismluvně stroje a pozemky tvořící součást předmětu nájmu. Procesní soud první stolice žalobu zamítl. Odvolací soud odmítl žalobcovo odvolání, ježto bylo podáno po osmidenní lhůtě podle § 575, první odstavec, c. ř. s.

Nejvyšší soud nevyhověl rekursu do odmítacího usnesení rekursního soudu.

Důvody:

Rozhodnutí je závislé na otázce, zda lhůta k odvolání v souzeném sporu jest čtrnáctidenní podle ustanovení § 464 c. ř. s., či osmidenní podle ustanovení § 575 první odstavec c. ř. s. Pro posouzení této otázky rozhodným jest obsah žaloby a žalobní prosba (sb. n. s. 4890). Rekurant jako žalobce přednesl, že v roce 1926 najal, správně spachtoval,